

РЕШЕНИЕ

№ 6076

гр. София, 05.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Бранимира Митушева

Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **4931** по описа за **2020** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от М. Б. Ч., с ЕГН [ЕГН], от [населено място] срещу решение № 308561/23.12.2019 г. на софийски районен съд, НО, 99 състав по НАХД № 4482/2019 г., с което е потвърдено НП № 17-4332-016293/14.08.2017 г., издадено от зам.- началника на отдел ПП, при СДВР, с което на М. Б. Ч. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. за нарушение на чл. 20, ал.2 ЗДвП, глоба в размер на 10 лв. за нарушение на чл. 100, ал.1, т.1 ЗДвП и глоба от 2 000 лв. и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 24 месеца, за извършено нарушение на чл. 174, ал.3, пр. второ ЗДвП.

Касаторът изразява несъгласие с изводите на районния съд, като излага мотиви за неправилност и незаконосъобразност и нарушение на материалния закон. Излага твърдения за нарушение на изискванията за форма на НП, тъй като в него присъствал текст за нарушение на чл. 343Б, ал.1 НК, който текст не съществувал в разпоредбите на ЗДвП. Счита, че неправилно СРС е изградил своите мотиви само и единствено на показанията на актосъставителя, тъй като същия бил пристрастен към съставения от него акт. Счита, че твърдението, че е шофирала с несъобразена скорост, не отговаря на действителността. Жалбоподателят е шофирал с много по-ниска от разрешената максимална скорост, а ПТП е настъпило поради независещи от водача обстоятелства.

Не е вярно, че към момента на проверката не е представила СУМПС. Наказателното производство относно шофирането на МПС с алкохол над 1,2 промила, е прекратено с постановление на СРП, като това обстоятелство не е било взето предвид. Счита, че е налице абсолютно несъответствие между действителната фактическа обстановка и обстоятелствата описани в АУАН и НП. Моли за отмяна на решението на СРС и отмяна на наказателно постановление.

В представена по делото молба, преповтаря изцяло съдържанието на подадената жалба.

В съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Ответникът, началника на отдел ПП, при СДВР не взема становище по жалбата и не се представлява в съдебно заседание.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, четвърти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите от СРС писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 81213-952/20.07.2017 г., министъра на вътрешните работи е определил полицейските служители, които могат да издават фишове за налагане на глоби и да издават АУАН по ЗДвП, както и лицата, които могат да издават НП. Сред тях, в т.1.2 са записани и служители от Отдел ПП, при СДВР, както и началника и зам.-началника на ОПП при СДВР – т.2.6.

Със Заповед № 8121К-3495/02.09.2016 г. З. К. е назначен на длъжността зам.-началник на ОПП, към СДВР.

За да състави АУАН № 062359/27.07.2017 г., К. С., на длъжност мл. автоконтрольор при ОПП-СДВР установил, че на 27.07.2017 г., около 11.05 ч., М. Б. Ч., управлявала лек автомобил марка К., модел Круиз, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на М. Ж., в [населено място], по [улица], в посока на движение от [улица]към [улица]и пред № 1, поради несъобразена скорост с релефа на местността, прави десен завой и реализира ПТП в бордюр, след което се удря в насрещно движещия се тежкотоварен автомобил Фолксваген, с рег. [рег.номер на МПС]. При извършената проверка от пристигналият на място екип на ОПП, СДВР водачът не представя СУПМС. Изпробвана е за наличие на алкохол в дъха, с техническо средство Алкотест дрегер 7510, с № 0209, проба № 1347, с отчетен резултат 1,77 промила. На жалбоподателя е даден талон за медицинско изследване с № 0027471 за МБАЛ Св. А.. Жалбоподателят е отказал да бъде изпробван с техническо средство D. T. 5000 №0040 за установяване на наркотични вещества и техни аналози. За това е издаден талон за медицинско изследване № 0027472.

АУАН е съставен в присъствието на водача, но същия е отказал да го подпише, което е удостоверено с подпис на свидетеля М. Р. от [населено място]. По същия начин жалбоподателят е отказал да подпише и талона за медицинско изследване.

Към административната преписка е приложена справка картон на водача М. Б. Ч., от която е видно, че лицето е санкционирано многократно /около 20 пъти/ за различни нарушения на ЗДвП.

Въз основа на издадения АУАН, и възприемайки така описаната фактическа обстановка, зам.-началника на отдел ПП, при СДВР съставил НП №

17-4332-016293/14.08.2017 г. В НП е възприето, че М. Б. Ч., на 27.07.2017 г. управлявал лек автомобил марка К., модел Круиз, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на М. Ж., в [населено място], по [улица], в посока на движение от [улица]към [улица]и пред № 1, поради несъобразена скорост с релефа на местността, прави десен завой и реализира ПТП в бордюр, след което се удря в насрещно движещия се тежкотоварен автомобил Фолксваген, с рег. [рег.номер на МПС]. Също така, при извършената проверка от пристигналият на място екип на ОПП, СДВР водачът не представя СУПМС. Изпробвана е за наличие на алкохол в дъха, с техническо средство Алкотест дрегер 7510, с № 0209, проба № 1347, с отчетен резултат 1,77 промила, но е отказал да бъде изпробван с техническо средство D. T. 5000 №0040 за установяване на наркотични вещества и техни аналози. За това е издаден талон за медицинско изследване № 0027472

НП е надлежно връчено на жалбоподателя на 21.02.2019 г.

Пред СРС са събрани гласни доказателства, като са разпитани свидетелите.

Съобразявайки така описаната и възприета фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното решение № 308561/23.12.2019 г. на СРС по НАХД № 4482/2019 г., като е счел, че НП № 17-4332-016293/14.08.2017 г., издадено от зам.- началника на отдел ПП, при СДВР, с което на М. Б. Ч. са наложени общо три административни наказания „глоба“ в размер на 200 лв. за нарушение на чл. 20, ал.2 ЗДвП, в размер на 10 лв. за нарушение на чл. 100, ал.1, т.1 ЗДвП и глоба от 2 000 лв. и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 24 месеца, за извършено нарушение на чл. 174, ал.3, пр. второ ЗДвП, е правилно и го е потвърдил.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е решение № 308561/23.12.2019 г. на софийски районен съд, НО, 99 състав по НАХД № 4482/2019 г., с което е потвърдено НП № 17-4332-016293/14.08.2017 г., издадено от зам.- началника на отдел ПП, при СДВР, с което на М. Б. Ч. са наложено три административни наказания „глоба“ в общ размер на 2 210 лв. и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 24 месеца, за извършени три отделни нарушения на ЗДвП.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от М. Б. Ч. допустима жалба.

Контролът за правилност на съдебния акт, дължим от настоящата съдебна инстанция, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които

се следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

АУАН е издаден от компетентен орган мл. автоконтрольор, а НП от зам.- началника на отдел „ПП“ към СДВР, надлежно упълномощени и двамата, за което са представени доказателства - заповед № 8121з-952/20.07.2017 г., министъра на вътрешните работи, в предвидената от закона писмена форма. АУАН и процесното НП съдържат предписаните от закона реквизити като минимално изискуемо съдържание - чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. АУАН и НП съдържат описание на нарушенията и датата на извършването им, установен е нарушителя, по съответния за това ред, посочен е издателя на акта, а обстоятелствата при извършването им са конкретизирани в пълнота. Предвид на това и АУАН и издаденото въз основа на влезлия в сила акт, НП, са издадени при спазване на процесуалните правила. При издаването на двата акта, е спазен процесуалния ред за това, като е налице редовна процедура по връчването и на двата акта. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от ЗАНН /ТП № 1/27.02.2015г. по т.д. № 1/2014г. на ВКС и ВАС/.

Не може да опорочи формата на акта, обстоятелството, че е изписана като нарушена нормата на чл. 343Б, ал.1 НК от ЗДвП. Цитираната норма е такава от НК и описва шофирането с над 1,2 промила алкохол в кръвта, което представлява престъпление. По тази причина, органите на СДВР не са компетентни да наложат наказание, а същото е съобщено на прокуратурата за преценка за подвигане на обвинение. Само изписването на посочения текст по никакъв начин не влияе на останалите констатирани с НП нарушения, които са установени по съответния ред и за тях са наложени съответните наказания от компетентните органи.

Съдът намира за спазена процедурата по връчване на АУАН, в който е отразено, че нарушителя отказва да подпише акта. Същото е удостоверено с подпис на един свидетел, който в случая е и свидетеля при съставянето на АУАН - В. В. Г.. Никъде в закона не е поставено изискване свидетеля при съставянето на акта да е различно лице от това, удостоверило отказа за подписване на акта. Освен това, известна е възможността свидетел да бъде лице, различно от ответния орган, случаен минувач или др., но имайки предвид не винаги се намира свидетел, съгласен с подписа си да удостовери конкретни обстоятелства. Дори да беше предвидено в ЗАНН, че свидетеля на съставянето на акта и този, на отказа да бъде подписан, следва да са различни лица, то това би охранило правото на защита на нарушителя, с оглед задължението същия да се запознае със съдържанието на акта. В конкретния случай обаче няма никакво съмнение, че нарушителя е запознат със съдържанието на акта и е напълно наясно за какво е глобен. Още повече, че АУАН е съставен в присъствието на жалбоподателя, който е останал на местопроизшествието до приключването на процесуалните действия по установяване на обстановката, което става със съставянето именно на АУАН. Освен това, в НП е възприета обстановката, описана в АУАН, която е и оспорена от жалбоподателя, поради което правото му на защита не е нарушено.

Съдът счита, че правилно СРС е възприел фактическата обстановка по делото, като е приел, че деянията, предмет на НП, е реално извършено от жалбоподателя. По делото, както пред районния съд, така и пред касационната инстанция, не са събрани доказателства, които да оборват доказателствената сила на акта и да установят, че

нарушенията реално не са извършени. Съдът споделя изложеното в решението на СРС, поради което счита, че решението е правилно и законосъобразно. Съдът намира, че по делото е доказано, че на 27.07.2017 г., около 11.05 ч., М. Б. Ч., управлявала лек автомобил марка К., модел Круиз, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на М. Ж., в [населено място], по [улица], в посока на движение от [улица] към [улица] и пред № 1, поради несъобразена скорост с релефа на местността, прави десен завой и реализира ПТП в бордюра, след което се удря в насрещно движещия се тежкотоварен автомобил Фолксваген, с рег. [рег.номер на МПС]. При извършената проверка от пристигналият на място екип на ОПП, СДВР водачът не представя СУМПС. Изпробвана е за наличие на алкохол в дъха, с техническо средство Алкотест дрегер 7510, с № 0209, проба № 1347, с отчетен резултат 1,77 промила. Жалбоподателят е отказал да бъде изпробван с техническо средство D. T. 5000 №0040 за установяване на наркотични вещества и техни аналози.

Първото констатирано нарушение е това на нормата на чл. 20, ал.2 ЗДвП, която предвижда, че водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. От събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят има вина за настъпилото ПТП, тъй като не е съобразил скоростта си с релефа на местността. При всяко едно положение, при което на сух път и без други външни причини, колата поднесе и завоят не може да бъде взет, в следствие на което се реализира ПТП, причината е несъобразяване на скоростта. Като в случая не е важно дори каква е скоростта, може и да по-ниска от максимално разрешената. Важното в случая е, че с тази скорост, с която се е движел лекият автомобил, шофиран от жалбоподателя, шофьорът не е могъл да овладее колата, така че да предотврати настъпването на ПТП. В този смисъл, самото наличие на ПТП, причинено от жалбоподателя, означава, че същия не е съобразил скоростта си движение с пътните условия и релефа.

Предвид на това, че нарушението е безспорно установено, правилно ответния орган е наложил наказание на основание чл. 179, ал.2, пр.1 ЗДвП, която предвижда, че който поради движение с несъобразена скорост, причини пътнотранспортно произшествие, се наказва с глоба в размер 200 лв., ако деянието не съставлява престъпление. Размерът на глобата е фиксиран, което означава, че органът няма право на преценка относно размера на наказанието. Дори да имаше право на такава преценка, то налагането на по-висок размер на наказанието нямаше да е необоснован, предвид множеството нарушения на ЗДвП от страна на жалбоподателя.

Доказано е и второто нарушение на ЗДвП, а именно не е представила СУМПС. Разпоредбата на чл. 100, ал.1, т.1 ЗДвП не държи сметка дали действително управляващият лекия автомобил има валидно издадено СУМПС. Съгласно цитираната разпоредба, водачът на моторно превозно средство е длъжен да носи свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и контролния талон към него. По делото не са събрани доказателства оборващи установеното в НП, а именно, че СУМПС не е представено в момента на проверката. Поради това, доказателствената стойност на АУАН не е оборена. Поради изложеното, АНО е

наложил на жалбоподателя наказание в минимален размер от 10 лв., съобразно разпоредбата на чл. 183, ал.1, т.1, пр. 1 ЗДвП.

Настоящият касационен състав приема за безспорно установено и наличието на третото нарушение, за което на жалбоподателя е наложено административно наказание, а именно такова по чл. 174, ал.3 ЗДвП. Съгласно чл. 174, ал. 3 ЗДвП водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от 2 години и глоба 2000 лв. В случая от доказателствата по делото е установено, че касаторът Ч. е управлявала автомобила, е отказала да бъде изпробвана с техническо средство D. T. 5000 №0040 за установяване на наркотични вещества и техни аналози. За това е издаден талон за медицинско изследване № 0027472, като няма данни по делото да е изпълнен. Разлешила е дабъде тествана за алкохол, но не е дала проба за наркотици, поради което правилно е ангажирана административнонаказателната й отговорност. Наложено наказание е глоба в размер на 2 000,00 лв., както и в условията на кумулативност лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 24 месеца, т.е., наложеното наказание е в предвидения минимален размер. Не е възможно да се наложи наказание под минималния предвиден за това размер на наказанието, поради което същото е правилно определено от АНО и съответно правилно е потвърдено от СРС.

В крайна сметка, съдът намира, че и трите нарушения са доказани по несъмнен начин, като доказателства противостоящи на отразеното в акта, не са събрани по делото.

Съдът намира, че в настоящия случай не е приложим режима на маловажност на нито едно от деянията, предвиден в чл. 28 ЗАНН. Преценката на органа за наличието на предпоставки за приложението на института на маловажния случай, не е по целесъобразност, а представлява израз на възлагане на компетентност и подлежи на общо основание на съдебен контрол за законосъобразност /в този смисъл се е произнесъл и Върховният касационен съд с Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. по т.н.д. № 1/2007 г. на ОСНК/. В настоящия случай е нарушена норма от публичен ред, регулираща обществени отношения. Относно нарушенията на чл. 100, ал.,1, т.1 ЗДвП и на чл. 174, ал.3, пр. второ ЗДвП се касае за формални нарушения, чиято съставомерност не предполага настъпването на допълнителни вредни последици за гражданите, а напротив целта е предотвратяване на такива. Установеното нарушение се характеризира с висока степен на обществена опасност, тъй като се застрашават правата и законните интереси на гражданите. Нарушението на чл. 20, ал.2 ЗДвП пък е резултатно такова, като в следствие на несъобразна скорост следва да е настъпило ПТП. В конкретния случай ПТП е реализирано, за което е виновен жалбоподателя, като са налице имуществени щети за друг пострадал автомобил. Поради това, с оглед вредните последици от нарушението, не е възможно приложението на чл. 28 ЗАНН. Обществените отношения регулирани със Закона за движение по пътищата и в частност с нормите на чл.174, ал.3 ЗДвП са били в много висока степен застрашени. Това е така, тъй като установяването на употребата на алкохол или друго упойващо вещество и тяхната концентрация е от съществено значение за определяне дали е налице административно нарушение или престъпление и размера на наказанието, ако е налице административно нарушение, законодателя е

въздигнал в самостоятелно нарушение отказът да бъде извършена проба с техническо средство или неизпълнението на предписание за медицинско изследване. Нормалната логика води на извод, че отказа да бъде дадена такава проба за установяване на наркотични вещества и техни аналози е продиктуван от желанието на съответното лице да прикрие нещо по-съществено, като например употребата на наркотични вещества, а това пък представлява престъпление. Именно това е причината само отказът за извършване с техническо средство на проба за алкохол или други упойващи вещества, да е достатъчен за ангажиране отговорността на отказалото извършването на пробата лице. Предвид на изложеното не може да бъде приложен института на маловажност за конкретните нарушения.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че решение № 308561/23.12.2019 г. на софийски районен съд, НО, 99 състав по НАХД № 4482/2019 г., е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено, а касационната жалба оставена без уважение.

По изложените съображения, Административен съд София-град, IV-ти касационен състав, на основание чл.221 ал.2 АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 308561/23.12.2019 г. по НАХД № 4482/2019 г. на софийски районен съд, НО, 99 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.